

разни краища се стичатъ тукъ като на панаиръ. И не само отъ близкитѣ села, но чакъ отъ Шуменско, Разградско, Силистренско, Котленско, Османъ-Пазарско и др. Казватъ, че идвали хора дори отъ Дупнишко. Всѣки день се черпѣло вода до 100 кубически метра.

Провадийската община съ разрешение на Министерството на вътрешнитѣ работи взѣмала такса до 10 ст. за всѣки литъръ солена вода. По този начинъ общината си осигурила единъ приходъ, който достигналъ 1000 лв. дневно. Използуването на водата тогава ставало бавно и трудно. Съ помпѣ се изкарвало около 300—400 литри вода въ минута. Въ кладенцитѣ водата изглеждала мжтна, но като се изваждала на повърхността, била доста бистра. На вкусъ тя била много солена, имала слаба миризма на сѣроводородъ, съ температура 10.5° C.

Щомъ се узнало, че водата тукъ е солена, заинтересувани хора запазили периметри за соль. За добиване соль отъ солената вода се образувалъ синдикатътъ (дружество) „Общъ подъемъ“, съставенъ отъ 47 райфайзенови селски каси (кооперации) въ Провадийско. Това дружество намѣрило пари за постройка на машини за по-бързо и полесно добиване на сольта.

Сегашното положение на извора е въ общи черти следното: 1) направенъ е новъ кладенецъ (шахта), който е близо до стария такъвъ; (стариятъ кладенецъ е изоставенъ, защото поради близостта му до рѣката, въ него влиза сладка вода); 2) машинно отдѣление; 3) градовня; 4) резервуаръ (бентъ) за събиране на водата; 5) соловарна съ приспособление за сушене на сольта; 6) жилище за работници. Това е вече цѣла фабрика, построена до дѣс.